

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Ing. J. F.**

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1688/23/5100-00460-708633 a rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1689/23/5100-00460-708633

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 15. 6. 2023 domáhala zrušení shora vymezených rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1688/23/5100-00460-708633, kterým byl změněn platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj ze dne 23. 8. 2021, č. j. 3298535/21/3207-70461-806364, dodatečný platební výměr na daň z nemovitých

Shodu s prvopisem potvrzuje

věcí na rok 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí 2019“) a zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1689/23/5100-00460-708633, kterým byl změněn platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj ze dne 1. 11. 2021, č. j. 3937744/21/3207-70461-806364, dodatečný platební výměr na daň z nemovitých věcí na rok 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí 2020“ a obě rozhodnutí společně dále jen „napadená rozhodnutí“).

2. Podle žalobkyně jsou napadená rozhodnutí nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Žalobkyně namítla, že napadená rozhodnutí jsou ze dne 13. 1. 2023, tj. 3 dny před koncem lhůty pro seznámení se s výsledkem daňové kontroly a k uplatnění práva vyjádřit se ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení, neboť rozhodnutími žalovaného ze dne 19. 12. 2022 bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty v rozporu s § 36 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Podle žalobkyně měl žalovaný lhůtu prodloužit nejméně o 18 dnů, tedy do 16. 1. 2023.
4. Podle žalobkyně jí tak byla zkrácena lhůta pro vyjádření se ke skutečnostem a navržení dalšího doplnění důkazních prostředků, nebyla jí daná možnost použít celou argumentaci a nebyla zohledněna argumentace žalobkyně, kterou podala dne 16. 1. 2023.
5. Žalobkyně dále uvedla, že za účelem zjištění a prokázání skutečného stavu věci navrhla provést místní šetření, kterých se nemohla zúčastnit, když některých se nemohla zúčastnit z důvodu nemoci a některých pouze částečně. Závěry z těchto šetření jsou podle žalobkyně v rozporu s realitou, když nebyl posuzován skutečný právní stav pozemků, jejich dlouhodobé využití a skutečné určení a využití budov, což mělo za následek nesprávné stanovení sazby daně.
6. Ve vztahu k pozemkům v k. ú. F. namítla, že žalovaný parcely v tomto k. ú. zdanil sazbou, která se vztahuje na pozemek, jak je uveden v evidenci a nikoli dle skutečného stavu pozemku, ačkoli při místním šetření správce daně zjistil, že se jedná o pozemek s travním porostem. Žalobkyně připomněla, že pokud na uvedeném místním šetření správce daně usoudil, že pozemek parc. č. XA splňuje podmínky pro osvobození, měl přihlídnout k tomu, že ostatní pozemky jsou pozemky s travním porostem, ačkoli jsou vedeny jako orná půda.
7. Obdobné pochybení žalobkyně spatřuje v odmítnutí provedení důkazu ortofotomapami na webu www.cuzk.cz, podle kterých je podle žalobkyně patrné, zda na uvedených pozemcích je stavba či nikoli. Správce daně využil v daňovém řízení letecké mapy z webu www.mapy.cz, kde však nejsou přesně zobrazeny hranice. Podle napadeného rozhodnutí splňuje v k. ú. S. O. osvobození od daně údajně jen plocha o velikosti 13,87 m², která představuje zastavěnou plochu, na které se nacházejí patky sloužící k uchycení plynového potrubí. Žalovaný podle žalobkyně nezohlednil, že přes pozemek vede skutečné potrubí a že je zde ochranné pásmo. Pozemek nelze v celé jeho délce využívat. Jelikož se jedná o stavbu přenosové soustavy, mělo by se uplatnit osvobození podle § 4 odst. 1 písm. n) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“) pro celou plochu, kterou stavba zabírá.
8. Pokus se jedná o pozemky v k. ú. S. žalobkyně namítla, že správce daně neuznal osvobození v trase vedení kanalizace u pozemku parc. č. XB na LV č. XC, kde existuje smlouva o zřízení věcného břemene ve prospěch Statutárního města Ostravy.

9. V té souvislosti žalobkyně namítla, že správce daně nedůvodně odmítl její návrhy na doplnění dalších důkazů, přičemž žalovaný, aniž by řádně přezkoumal, zda správce daně správně posoudil a vyhodnotil skutečný stav věci, zda se vypořádal plně s odmítnutí jejich návrhů na provedení důkazů, odvolání nevyhověl. Avšak vzhledem k tomu, že správce daně, byť provedl řadu místních šetření, tak z takto získaných podkladů skutečnosti mající vliv na osvobození od daně nezohlednil v souladu s platnými předpisy. Jedná se o osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) zákona o dani z nemovitostí. Správce daně důkazní prostředky vyhodnotil chybně, vyvodil z nich nesprávné závěry o skutkovém stavu. V důsledku toho byla vypočtena zastavěná plocha v rozporu s platnými právními předpisy. Jedná se podle žalobkyně o k. ú. B., D., F., K., K. pod L. H., K., K., M., M., N. B., P. nad O., P. B., P., P., S. O., S. u T., S. H. 1, S., S. V. nad O. a T. ve S.
10. K místnímu šetření v k. ú. P. žalobkyně namítla, že toto bylo nezákonné, což je zřejmé ze samotného protokolu o místním šetření. Dále namítla, že místní šetření v k. ú. S. H. bylo dne 3. 6. 2022 provedeno, aniž by o něm byla žalobkyně informována a závěry z něj jsou zcela v rozporu se skutečným stavem.
11. Podle žalobkyně úsudky správce daně, byť vycházejí ze skutečností zjištěných při místním šetření, ne vždy a ne zcela zohledňují skutečně zjištěný stav věci, a to skutečnost, že pozemky jsou bez jakéhokoli omezení volně přístupné jakékoli veřejnosti, na což je navázáno osvobození podle § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nemovitostí. Úsudky správce daně dále nezohledňují, že pozemky jsou porostlé nálety a dřevinami, což mělo vliv na uznání osvobození podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitostí. Byl porušen daňový řád, konkrétně základní zásady správy daní, zejména § 8 daňového řádu.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitce týkající se zkrácení lhůty pro vyjádření se k výsledku daňové kontroly a navržení důkazů, přičemž žalobkyni neměla být dána možnost použít celou argumentaci, kterou chtěla použít. K tomu žalovaný připomněl ohledně zdaňovacího období roku 2019, že seznámení se s výsledkem daňové kontroly bylo žalobkyni doručeno v souladu s § 47 odst. 2 daňového řádu dne 5. 12. 2022 uplynutím úložní doby, avšak v rámci právní jistoty a zásady vstřícnosti bylo uvedené žalobkyni doručeno dne 9. 12. 2022. Téhož dne byla žalovanému doručena žádost žalobkyně o prodloužení lhůty stanovené v uvedeném seznámení, a to o 60 dnů. O této žádosti rozhodl žalovaný dne 19. 12. 2022, kterým tak, že lhůtu původně stanovenou na 15 dnů od doručení prodloužil o lhůtu, která ještě zbývala ze lhůty, o jejíž prodloužení bylo žádáno, tedy o 15 dní do 9. 1. 2023. Pokud se jedná o prodloužení o lhůtu delší, je na uvážení správce daně, zda žádosti vyhoví.
13. V projednávané věci správce daně vycházel z toho, že žalobkyně dne 17. 11. 2022 požádala správce daně o zaslání všech úředních záznamů z místních šetření sepsaných správcem daně od 3. 6. 2022, které bylo vyhověno. Žalobkyně tak měla možnost se seznámit s výsledkem šetření na nemovitých věcech v jednotlivých katastrálních územích již na základě poskytnutých materiálů, když navíc se některých místních šetření zúčastnila. Žalovaný tak neshledal důvody ke prodloužení lhůty v žalobkyní požadovaném rozsahu. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po marném uplynutí lhůty stanovené žalobkyni. Nad to, žalobkyně ani v žalobě nespécifikuje, jaké další důkazní prostředky chtěla v odvolacím řízení navrhnout nebo jakou další argumentaci chtěla uplatnit.
14. Ohledně namítaných místních šetření žalovaný odkázal na obsah napadených rozhodnutí. Zdůraznil, že přestože žalobkyně požadovala svou přítomnost u místních šetření, opakovaně

žádala o jejich odložení ze zdravotních důvodů a správce daně žádostem vyhověl a několikrát místní šetření odložil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala provést místní šetření u velkého množství katastrálních území a pozemků, nebylo již možné místní šetření dále odkládat a řada z nich proběhla bez její účasti, což ale není v rozporu se zákonem. Správce daně není povinen vyrozumět daňový subjekt o místním šetření, v daném případě tak učinil a snažil se žalobkyni vyhovět. Řady místních šetření se žalobkyně zúčastnila.

15. Pokud se týká jednotlivých katastrálních území, reagoval žalovaný tak, že námitku žalobkyně, že závěry z místních šetření jsou v rozporu s realitou, je třeba odmítnout jako nedůvodnou.
16. K pozemkům v k. ú. F. žalovaný uvedl, že podle § 2 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí jsou předmětem daně z pozemků pozemky na území ČR evidované v katastru nemovitostí. Správce daně proto vychází při zdanění předmětných pozemků z evidence katastru nemovitostí, jakožto zdroje informací, které mj. slouží daňovým a poplatkovým účelům a pro určení sazby daně z nemovitých věcí. Zákonná úprava vedení katastru nemovitostí je založena na zásadě dobré víry a materiální publicity. Žalovaný zařadil pozemky do sazby daně odpovídající příslušnému druhu uvedenému v katastru nemovitostí, přičemž však zohlednil názor Krajského soudu v Ostravě uvedený v rozsudku ze dne 12. 4. 2022, č. j. 22 Af 12/2021-90. Správce daně provedl na předmětných pozemcích místní šetření; pokud však žalobkyně neprokázala skutečný právní stav pozemku, tedy takový, který neodpovídá zápisu v katastru nemovitostí, musí být pozemky zdaněny podle druhu, v jakém byly ke dni 1. 1. 2019 a 1. 1. 2020 evidovány v katastru nemovitostí. Žalovaný dále zdůraznil, že v případě, že se na daném pozemku z důvodu neudržování může nacházet porost, zcela jistě to neznamená, že by tím nějak automaticky došlo ke změně druhu pozemku. Žalobkyně má nepochybně možnost naložit se svým majetkem v rámci zákona dle své vůle a případně jej neudržovat/neobdělávat a v tomto případě může i orná půda zarůst různým porostem. Toto ovšem zcela jistě nemění druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí.
17. Pokud žalobkyně namítá pochybení v odmítnutí provedení důkazů ortofotomapami, odkázal žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že informace k posouzení skutečného stavu nemovitostí správce daně získal náhledem do systému MISYS, dále z leteckých snímků z internetového portálu www.mapy.cz a z evidence katastru nemovitostí, přičemž nahlížel také do ortofotomap, které se nachází na internetových stránkách katastru nemovitostí.
18. K pozemku na LV č. XD v k. ú. S. O., přes který vede plynové potrubí, žalovaný zdůraznil, že není pravdivé tvrzení žalobkyně v žalobě, že bylo žalovaným uznáno osvobození pouze ve výměře 13,87 m². V průběhu odvolacího řízení při zohlednění názoru vysloveného v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2022, č. j. 22 Af 6/2021-50 byla zohledněna nevyužitelnost pozemku nacházejícího se pod plynovým potrubím a zastavěnou plochou tohoto potrubí v rozsahu plochy zastavěné stavbou správce daně stanovil na 184,22 m², přičemž v tomto rozsahu přiznal osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) bod 7 zákona o dani z nemovitostí.
19. Pokud se týče námitek k pozemkům v k. ú. S., připomněl závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, že věcné břemeno (provozování kanalizačního sběrače) nebrání zemědělskému využívání pozemku.

20. Namítá-li žalobkyně nezákonnost průběhu místního šetření v k. ú. P., zdůraznil žalovaný, že žalobkyně v žalobě nijak nepopisuje, v čem spatřuje nezákonnost průběhu místního šetření.
21. Ohledně místního šetření v k. ú. S. H. žalovaný uvedl, že dne 3. 6. 2022 se žádné místní šetření v tomto k. ú. nekonalo.
22. Žalobkyně dále namítla, že správce daně ne zcela zohlednil, že pozemky jsou bez omezení volně přístupné široké veřejnosti, tj. osvobození podle § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nemovitostí. K tomu žalovaný uvedl, že osvobození dle citovaného ustanovení lze uplatnit u pozemků, jejichž základním účelem je umožnit široké veřejnosti přístup na určité místo, tedy jedná se např. o veřejná prostranství, veřejně užívané soukromé cesty, přístupové cesty k vodě, turistické stezky a veřejnou zeleň u obytné zástavby. Veřejně přístupné prostory je nutno chápat v širším rozsahu, než je veřejné prostranství. Pokud se týče pozemků, které jsou porostlé nálety a dřevinami, je třeba postupovat vždy individuálně.

Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobkyně u ústního jednání kromě toho, že setrvala na svém stanovisku, zdůraznila, že připomíná námitku prekluze, ke které by mělo být automaticky přihlédnuto.
24. Předně krajský soud připomíná, že podrobil napadená rozhodnutí přezkumu pouze optikou žalobních bodů; je přitom třeba vycházet ze závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle kterých *„Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
25. Na prvním místě se krajský soud zabýval námitkou prekluze práva stanovit daň, byť ji žalobkyně vznesla až u ústního jednání. Z judikatury totiž vyplývá, že k prekluzi práva stanovit daň je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (blíže viz např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/07).
26. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu, daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
27. Podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.
28. Podle § 12c zákona o dani z nemovitostí, zdaňovacím obdobím je kalendářní rok. Ke změnám skutečností rozhodných pro daň, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží.

29. Podle § 13a zákona o dani z nemovitostí je daňové přiznání poplatník povinen podat příslušnému správci daně do 31. ledna zdaňovacího období. Daňové přiznání se nepodává, pokud je poplatník podal na některé z předchozích zdaňovacích období nebo daň byla stanovena na některé z předchozích zdaňovacích období z moci úřední a ve srovnání s tímto předchozím zdaňovacím obdobím nedošlo ke změně okolností rozhodných pro stanovení daně.
30. Podle § 13b zákona o dani z nemovitostí v případech, kdy se daňové přiznání nepodává, počne běžet lhůta pro stanovení daně dnem 31. ledna zdaňovacího období.
31. Z uvedeného vyplývá, že u daně z nemovitostí počíná běžet lhůta pro stanovení daně v případě, kdy je poplatník povinen podat daňové přiznání, jakož i v případě, kdy je daň stanovena z moci úřední, 31. ledna zdaňovacího období, tedy kalendářního roku, za který se daň stanovuje (tedy tzv. popředně).
32. Pokud se týká zdaňovacího období roku 2019, počala běžet lhůta pro stanovení daně dne 31. 1. 2019. Následně ze strany správce daně k vydání a oznámení platebního výměru ze dne 23. 8. 2021. Došlo tedy k situaci předvídané § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, kdy došlo k prodloužení lhůty ke stanovení daně o 1 rok, neboť ve 12 měsících před uplynutím lhůty ke stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně. Lhůta pro stanovení daně tak běžela do 31. 1. 2023. Došlo-li k doručení napadeného rozhodnutí 2019 dne 26. 1. 2023, je třeba uzavřít, že ke stanovení daně došlo před uplynutím prekluzivní lhůty.
33. Ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2020 je situace jednodušší, neboť bez toho, aby soud přihlížet k prodloužení lhůty pro stanovení daně, je třeba uzavřít, že s ohledem na počátek běhu prekluzivní lhůty dnem 31. 1. 2020 a konec základní lhůty pro stanovení daně dnem 31. 1. 2023, a skutečnost, že bylo napadené rozhodnutí 2020 žalobkyni doručeno dne 26. 1. 2023, ke stanovení daně došlo před uplynutím prekluzivní lhůty.
34. Žalobkyně dále namítla, že napadená rozhodnutí byla vydána před uplynutím lhůty pro seznámení se s výsledkem daňové kontroly. Uvedla, že seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení byla žalobkyni doručena dne 9. 12. 2022, téhož dne požádala o prodloužení lhůty. Správce daně byl povinen prodloužit lhůtu s ohledem na § 33 odst. 4 daňového řádu a v souladu s § 36 odst. 2 daňového řádu minimálně o 18 dnů, a to do 16. 1. 2023. Jestliže byla napadená rozhodnutí vydána před tímto datem, došlo ke zkrácení práv žalobkyně, neboť jí byla zkrácena lhůta k vyjádření se ke všem skutečnostem a navržení důkazů a nebyla zohledněna argumentace žalobkyně ve zbylé části, kterou podala dne 16. 1. 2023.
35. Tuto námitku považuje krajský soud za nedůvodnou.
36. Podle § 36 odst. 1 a 2 daňového řádu, správce daně povolí ze závažného důvodu na žádost osoby zúčastněné na správě daní prodloužení lhůty stanovené správcem daně, pokud byla žádost o prodloužení lhůty podána před jejím uplynutím; za stejných podmínek lze prodloužit i lhůtu zákonnou, pokud tak stanoví zákon. Správce daně vyhověl první žádosti o prodloužení lhůty, nejde-li o lhůtu stanovenou zákonem, a lhůtu prodloužil alespoň o dobu, která v den podání žádosti ještě zbývá ze lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno, ledaže by bylo žádáno o lhůtu kratší.
37. Z obsahu správních spisů vyplývá, že seznámení se zjištěnými skutečnostmi spolu s výzvou k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ve lhůtě 15 dnů bylo ve vztahu k oběma zdaňovacím

obdobím doručeno žalobkyni dne 9. 12. 2022 (prostřednictvím dožádaného správce daně do vlastních rukou žalobkyně).

38. Téhož dne, 9. 12. 2022, podala žalobkyně žádost o prodloužení lhůty. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 12. 2022 prodloužil žalobkyni lhůtu podle § 36 odst. 2 daňového řádu o 15 dní s tím, že uvedl, že ji prodlužuje do dne 9. 1. 2023.
39. Jestliže žalovaný prodloužil lhůtu k vyjádření se o 15 dnů, je třeba vycházet z toho, že původně stanovená lhůta 15 dnů ode dne doručení výzvy, která běžela ode dne 9. 12. 2022, uplynula dne 27. 12. 2022, neboť lhůta by uplynula dne 24. 12. 2022, což je den státního svátku, přičemž prvním následujícím pracovním dnem byl až den 27. 12. 2022 (úterý). Od tohoto dne tedy běžela prodloužená lhůta k vyjádření se v délce 15 dnů, která uplynula dne 11. 1. 2023.
40. Jakkoli podle krajského soudu nestanovil žalovaný správně konec lhůty, s ohledem na skutečnost, že je zřejmé, že lhůtu prodloužil o 15 dnů, je třeba vycházet z toho, že takto prodloužená lhůta uplynula dne 11. 1. 2023. Jestliže žalovaný vydal napadená rozhodnutí dne 13. 1. 2023, učinil tak až po uplynutí této lhůty. Postup žalovaného tedy z hlediska žalobních námitek ob stojí, když žalobkyně uvedeným postupem nebyla zkrácena na svých právech vyjádřit se po seznámení se zjištěnými skutečnostmi v rámci odvolacího řízení.
41. O dalších námitkách žalobkyně uvážil soud optikou a v rozsahu žalobních bodů následovně.
42. Pokud se týče námitky, že se žalobkyně nemohla z důvodu nemoci účastnit některých místních šetření či některých pouze částečně, přičemž při místních šetřeních nebyl posuzován skutečný právní stav pozemků, dlouhodobě využití a využitelnost, jakož i skutečné určení a využití budov, přisvědčuje krajský soud žalovanému v tom, že ve smyslu § 78 odst. 2 daňového řádu je správce daně oprávněn místní šetření coby úkon v rámci vyhledávací činnosti konat i bez součinnosti (přítomnosti) daňového subjektu. Uvedené oprávnění je dle krajského soudu modifikováno obsahem § 6 daňového řádu, tedy zásadou součinnosti; optikou žalobní námitky však krajský soud neshledal pochybení na straně správce daně, potažmo žalovaného. Z obsahu napadených rozhodnutí, jakož i správních spisů vyplývá, že jak správce daně, tak žalovaný byli ve vztahu k žalobkyni velmi vstřícní ve vztahu k součinnosti s ní při plánování a konání jednotlivých místních šetření, kterých se s ohledem na množství nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně konalo skutečně mnoho.
43. Žalobkyně přitom ani netvrdí, v čem by mohlo dojít, či došlo k dotčení jejich veřejných subjektivních práv (a kterých) postupem správce daně, potažmo žalovaného.
44. Pokud se týče velmi obecně formulované námitky, že závěry z místních šetření jsou v rozporu s realitou a že nebyl posuzován skutečný právní stav, nelze ani této přisvědčit. Žalobkyně především nespécifikovala žádným způsobem, které závěry ze kterých místních šetření jsou „v rozporu s realitou“. Co se týče posuzování skutečného právního stavu nemovitostí, má krajský soud za to, že z obsahu napadených rozhodnutí i správních spisů vyplývá, že správce daně i žalovaný se velmi pečlivě a obsáhle u každé posuzované nemovitosti zabývali skutečným právním stavem, přičemž, pokud daňové orgány vycházely ve výsledku ze stavu zapsaného v katastru nemovitostí, své závěry v tomto smyslu vždy pečlivě odůvodnily.
45. K námitce nesprávně stanovené sazby daně u pozemků v k. ú. F. krajský soud zcela přisvědčuje závěrům žalovaného, na které lze beze zbytku odkázat. Soud souhlasí zejména

s úvahou, že správce daně vycházel při zdanění předmětných pozemků z evidence katastru nemovitostí, jakožto zdroje informací pro určení sazby daně z nemovitých věcí. Správce daně provedl na předmětných pozemcích místní šetření a uzavřel, že pokud žalobkyně neprokázala skutečný právní stav pozemku, tedy takový, který neodpovídá zápisu v katastru nemovitostí, musí být pozemky zdaněny podle druhu, v jakém byly ke dni 1. 1. 2019 a 1. 1. 2020 evidovány v katastru nemovitostí. I podle krajského soudu platí, že pokud se na tom kterém zkoumaném pozemku např. z důvodu neudržování nachází porost, neznamená to, že by v důsledku toho došlo ke změně druhu pozemku.

46. Nedůvodná je také námitka, že žalovaný odmítl dokazování prostřednictvím ortofotomap. Jednak je uvedená námitka v rozporu s obsahem správního spisu a postupem daňových orgánů a jednak, žalobkyně opět nespecifikovala, v čem by mohlo dojít, či došlo k dotčení jejich veřejných subjektivních práv (a kterých) postupem správce daně, potažmo žalovaného.
47. Krajský soud dále posoudil jako zcela nedůvodnou námitku nesprávného výpočtu plochy pozemků osvobozených od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) zákona dani z nemovitostí v k. ú. S. O., a to pozemků, na nichž se nachází plynové potrubí. Z bodu [104] napadeného rozhodnutí 2019, resp. z bodu [116] napadeného rozhodnutí 2020 jednoznačně vyplývá, že žalovaný zohlednil závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2022, č. j. 22 Af 6/2021-50, kdy byla zohledněna nevyužitelnost pozemku nacházejícího se pod plynovým potrubím a zastavěnou plochou tohoto potrubí v rozsahu plochy zastavěné stavbou správce v rozsahu 184,22 m², přičemž v tomto rozsahu přiznal osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) bod 7 zákona o dani z nemovitostí.
48. Pokud žalobkyně zcela obecně namítá, že správce daně neuznal osvobození v trase vedení kanalizace u pozemku parc. č. XB na LV č. XC v k. ú. S., lze opětovně odkázat na podrobné vypořádání uvedené otázky v napadených rozhodnutích. Krajský soud sdílí závěry žalovaného, že věcné břemeno (provozování kanalizačního sběrače) nebrání zemědělskému využívání pozemku a tudíž nebyly dány podmínky pro osvobození pozemku od daně.
49. Pro svou absolutní obecnost krajský soud posoudil jako nedůvodnou také námitku týkající se pozemků v k. ú. B., D., F., K., K. pod L. H., K., K., M., M., N. B., P. nad O., P. B., P., P., S. O., S. u T., S. H. 1, S., S. V. nad O. a T. ve S. Žalobkyně pouze obecně namítla, že správce daně nezohlednil skutečnosti mající vliv na osvobození od daně, když chybně vyhodnotil důkazní prostředky a dovedl nesprávné právní závěry.
50. Krajskému soudu nezbyvá než v tomto bodě zcela odkázat na obsah napadených rozhodnutí. Žalobkyně nespecifikovala konkrétní nesprávná skutková zjištění, kterých konkrétních pozemků se týkala, v jakém rozsahu a z jakého důvodu. Krajský soud přezkoumává napadená rozhodnutí pouze v rozsahu vymezeném žalobkyní a není přezkumným orgánem, který by z úřední povinnosti přezkoumával v plném rozsahu správnost skutkových zjištění daňových orgánů a na to navazující právní závěry.
51. Obdobně lze vypořádat námitky žalobkyně týkající se pozemků, které jsou volně přístupné široké veřejnosti a pozemků, kde se nacházejí nálety a dřeviny. Žalobkyně opět blíže nespecifikovala žádné konkrétní pozemky, kterých by se uvedené námitky měly týkat a z jakého důvodu.
52. Také k námitce nezákonnosti místního šetření v k. ú. P. lze pouze uvést, že žalobkyně nijak žádnou nezákonnost nespecifikovala, pouze uvedla, že nezákonnost je zjevná ze samotného protokolu o místním šetření.

53. Konečně, namítala-li žalobkyně, že dne 3. 6. 2022 bylo provedeno místní šetření v k. ú. S. H., aniž by o něm byla informována s tím, že závěry jsou v rozporu se skutečným stavem, postačí uvést, že z obsahu správních spisů vyplývá, že uvedeného dne se v k. ú. S. H. místní šetření nekonalo. I v opačném případě však žalobkyně opět nspecifikovala rozpory závěrů místního šetření a neuvedla míru dotčení jejich práv. Ani tato námitka tak není důvodná.

Závěr a náklady řízení

54. Ze všech shora uvedených důvodů vyplývá, že žalobní námitky vznesené žalobkyní nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. února 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu